

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/115/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119206263
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7119206263.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu: A. B. - C., IČO: 32 925 042, so sídlom v Prešove, Jesenná 8, právne zastúpený: JUDr. Michal Feciľak, advokát, so sídlom v Prešove, Jesenná 8, proti žalovanému: SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, Odštepny závod Košice, so sídlom v Košiciach, Ďumbierska 14, IČO: 36 022 047, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 28. januára 2022 č.k. 42C/16/2019-561

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I. a II.

M e n í rozsudok vo výroku III. tak, že žalobcovi priznáva proti žalovanému náhradu trov konania na súde prvej inštancie v plnom rozsahu.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj súd prvej inštancie alebo aj súd) napadnutým rozsudkom rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia nasledovne: I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 18.479,47 EUR, spolu s 8,00% ročným úrokom z omeškania zo sumy 425,51 EUR od 15.07.2017 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 15.08.2017 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 14.09.2017 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 13.10.2017 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 14.11.2017 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 12.12.2017 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 12.01.2018 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 13.02.2018 do zaplataenia, zo sumy 425,51 EUR od 13.03.2018 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 18.04.2018 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 19.05.2018 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 12.06.2018 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 12.07.2018 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 17.08.2018 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 13.09.2018 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 11.10.2018 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 14.11.2018 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 19.12.2018 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 15.01.2019 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 13.02.2019 do zaplataenia, zo sumy 425,51 EUR od 09.03.2019 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 09.04.2019 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 10.05.2019 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 09.06.2019 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 10.07.2019 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 09.08.2019 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 09.09.2019 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 10.10.2019 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 09.11.2019 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 09.12.2019 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 10.01.2020 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 10.02.2020 do zaplataenia, zo sumy 440,71 EUR od 09.03.2020 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 09.04.2020 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 09.05.2020 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od

09.06.2020 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 09.07.2020 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 09.08.2020 do zaplataenia, zo sumy 471,10 EUR od 09.09.2020 do zaplataenia, zo sumy 455,91 EUR od 09.10.2020 do zaplataenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietam.

III. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12,34%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením, ktoré ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Vec právne posúdil podľa § 120 ods. 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1, § 489, § 563 OZ, § 43 ods. 1, 2, 4 a 7, § 48 ods. 1 a 4, § 52 ods. 1 a 2 zák. č. 364/2004 Z.z., § 5 ods. 1 a 2, § 6 ods. 1 až 3 zák. č. 111/1990 Zb., čl. 20 ods. 4, čl. 4 ods. 1 Ústavy SR a § 76 ods. 1 stavebného zákona konštatujúc, že predmetom sporu je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému ako správcovi vodného toku, pričom bezdôvodné obohatenie vzniklo umiestnením vodnej stavby a užívaním vodného toku nachádzajúceho sa na pozemkoch žalobcu žalovaným bez právneho dôvodu. Súd predovšetkým mal za to, že žalovaný je pasívne legitimovaný v spore, keďže štátny podnik koná v mene vlastníka majetku v konaní pred súdom, žalovaný ako právnická osoba hospodári s majetkom štátu a je zapísaný v Obchodnom registri. Z ust. § 6 ods. 1 a 2 v spojení s § 5 ods. 1 zák. č. 111/1990 Zb. možno vyvodit', že žalovaný má zákonné oprávnenie (vecnú legitímáciu) konať namiesto štátu v spore vo veciach, ktoré sa týkajú majetku štátu, ktorý spravuje. Súd zistil, že koryto vodného toku je umelé, nachádza sa na ňom vodná stavba. Stotožnil sa s tvrdením žalovaného, že vodný tok je vo vlastníctve Slovenskej republiky a jeho umelé koryto je súčasťou vodného toku, vodný tok a stavba nie sú súčasťou pozemku. Uvedené ale neznamená, že užívaním, vykonávaním správy žalovaným na vodnom toku na pozemku žalobcu, aj pokiaľ sa správa vykonáva podľa vodného zákona, nedochádza k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, keďže na jeho vznik nie je potrebná protiprávnosť. Aktívna vecná legitímácia žalobcu vyplýva z LV č. XXXXX, k.ú. A., v zmysle ktorého bol žalobca vlastníkom sporných nehnuteľností v rozhodnom období. V danom prípade nedošlo k poštátneiu pozemkov pod vodným tokom v zmysle vtedy platného vodného zákona k 1.4.1975 s odkazom na to, že žalovaný dôkazné bremeno v tomto smere neunesol a nepreukázal, že na pozemku žalobcu sa k 1.4.1975 nachádzal vodný tok, či už v prirodzenom alebo umelom koryte. Práve naopak, žalobca predložením právoplatného rozhodnutia správneho orgánu preukázal, že k zavodeniu pozemku došlo až v roku 1977, keďže zavodenie mohlo nastať až po kolaudácii, ktorá znamená, že vodná stavba sa dala do užívania. Žalobca a ani ich právni predchodcovia neboli účastníkmi vyvlastňovacieho konania a vlastnícke právo im odňaté nebolo. Žalovaný nepreukázal, že ohľadom sporného pozemku prebiehalo vyvlastňovacie konanie, ktoré by sa týkalo pozemkov žalobcu, či ich právnych predchodcov. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pôvodne cez jeho pozemok nepreteká žiaden vodný tok v prirodzenom či umelom koryte (a to ani k 1.4.1975) a až následne bol na ich pozemok preložený vodný tok, bolo povinnosťou žalovaného uniesť dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení o neexistencii aktívnej legitímácie žalobcu. Z dokazovania však vyplynulo, že vodný tok po pozemku žalobcu pôvodne nepreteká, koryto rieky Sekčov bolo na sporný pozemok preložené, vodná stavba bola skolaudovaná po 1.4.1975 až v roku 1977, vodná stavba bola postavená bez súhlasu právnych predchodcov žalobcu, k vyvlastneniu nedošlo, preto žalobca je aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

3. Pokiaľ sa žalovaný bránil, že vodný tok neužíva, k tomu súd s odkazom na § 48 vodného zákona zdôraznil, že správca vodného toku je aj správcom pozemkov koryt, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky a z vykonaného dokazovania vyplýva, že koryto rieky bolo preložené, je umelé, je na ňom umiestnená vodná stavba, a preto žalovaný vykonáva činnosti uvedené v ust. § 48, ktoré predstavujú správu vodného toku. Súčasne správa vodného toku znamená, že je porovnateľná s užívaním vodného toku, a preto súd vyslovil názor, že už samotným umiestnením vodného toku na pozemku žalobcu a vykonávaním správy žalovaným vo vzťahu k vodnému toku, je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia dôvodný. Námietku žalovaného, podľa ktorej sporný pozemok užíva i družstvo Agroplus Prešov, vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože uvedenú skutočnosť žalovaný nepreukázal. K spornosti, či koryto vodnej plochy je umelé, poukázal na § 43 ods. 7 vodného zákona so záverom, že z právoplatného rozhodnutia správneho orgánu vyplynulo, že na pozemkoch žalobcu sa nachádza umelé koryto rieky Sekčov.

4. K výške náhrady za užívanie pozemkov sa súd stotožnil so závermi znaleckého posudku č. 1/2017 vyhotoveného D. E., keďže všetky znalecké posudky predložené v spore (znalecký posudok znaleckého ústavu vypracovaný A. D. F., A., znalecký posudok D. G., tiež znalecký posudok D. E., Csc.) boli vypracované použitím porovnávacjej metódy a ich základný rozdiel spočíval v zmluvách predkladaných objednávateľom, ktorá skutočnosť ovplyvnila stanovenie všeobecnej hodnoty nájmu. Z toho dôvodu mal za potrebné bližšie sa zmluvami zaoberať. Z hľadiska uzatvorenia zmlúv, ktoré tvorili podklad pre vypracovanie znaleckého posudku, všetky zmluvy sú v podstate z porovnateľného obdobia. Znalecký ústav porovnával zmluvy uzatvorené medzi mestom Prešov a Orange Slovensko, a.s. z 29.2.2012 za účelom umiestnenia zariadení systémov antén a káblových trás, zariadenia a prevádzkovania verejnej elektronickej a komunikačnej siete v lokalite Cemjata, nájomnej zmluvy z 7.4.2011 medzi mestom Prešov a fyzickou osobou za účelom majetkoprávneho vyporiadania pozemku pred vstupom do rodinného domu, nájomnú zmluvu medzi fyzickou osobou a NDS a.s. Bratislava z 20.12.2012 pre pozemky, ktoré slúžia ako diaľničný privádzač, nájomnej zmluvy medzi žalobcom a spol. NDS a.s. Bratislava z 20.12.2012 pre pozemky, ktoré majú slúžiť ako diaľničný privádzač a nájomnou zmluvou medzi mestom Prešov a SR - Slovenská správa ciest z 17.12.2014, užívanie vodnej plochy a ostatnej plochy, križovatka most. V znaleckom posudku D. G. boli použité nájomné zmluvy medzi mestom Prešov a SSC z 7.12.2014 pozemok pod miestnymi komunikáciami pri výstavbe križovatky, nájomná zmluva medzi mestom Prešov a MCK z 7.12.2014, pozemok sa nachádza v blízkosti vodného toku Sekčov, nájomná zmluva medzi NDS a žalobcom z 7.12.2020, pozemok pod diaľničným privádzačom, nájomná zmluva medzi NDS - fyzická osoba z 7.12.2020, pozemok pod diaľničným privádzačom. Nakoniec v znaleckom posudku Ing. Sarku bola použité nájomné zmluvy v mieste posudzovania, 500 m vzdušnou čiarou od posudzovanej parcely, a to nájomná zmluva medzi fyzickou osobou a žalovaným z 1.1.2010, ďalej nájomná zmluva medzi právnickou osobou a žalovaným z 18.8.2014, medzi Slovenskou správou ciest Bratislava a žalovaným z 25.9.2015, nájomná zmluva medzi Slovenskou správou ciest Bratislava a žalovaným z 25.9.2015.

5. Súd vychádzal zo znaleckého posudku D. E., C., ktorého podkladom boli nájomné zmluvy týkajúce sa nehnuteľnosti, na ktorých sa nachádza vodný tok, čo má nepochybne vplyv na stanovenie hodnoty pozemku a možnosti jeho využitia. Ide o pozemky charakterovo najviac sa približujúce k spornému pozemku. Podľa názoru súdu je rozdiel, či na porovnávanom pozemku sa nachádza parkovisko, diaľničný privádzač, resp. sú vymedzené pre cestu I. triedy, vstup do rodinného domu alebo pozemok prenajatý za účelom umiestnenia telekomunikačných zariadení alebo vodný tok. Nehnuteľnosti, ktoré boli podkladom pre vyhotovenie znaleckého posudku znaleckého ústavu, sú pozemky značne odlišné od porovnávaného pozemku, a to aj s poukazom najmä na druh pozemku. Pozemky, na ktorých sa nachádza, či už umelé koryto rieky alebo iná vodná plocha, sú z pohľadu obchodovania na trhu nelukratívne. Súd sa preto stotožnil so závermi v skutkovo a právne totožnej právoplatne skončenej veci, týkajúcej sa rovnakých strán sporu, čo je i v súlade so zásadou právnej istoty, princípom legitímnych očakávaní.

6. K námietke žaloby, že jedine znalecký posudok D. G. sa týka i obdobia, ku ktorému bola pripustená zmena žaloby, súd uvádza, že táto skutočnosť je pravdivá, avšak hodnotenie dôkazov je vecou súdu, proces hodnotenia má však preskúmateľne kritériá. V tomto prípade však súd opätovne uvádza, že znalecký posudok D. G., ako aj znalecký posudok znaleckého ústavu, vypracovaný A. D. F., A., vychádzali z nájomných zmlúv, na ktorých sa nachádza cestný privádzač, atď., pričom za charakterovo bližšie súd považoval nájomné zmluvy v znaleckom posudku D. E., C.. Z uvedeného dôvodu v rámci hodnotenia vykonaného dokazovania za hodnovernejší dokaz považoval tento znalecký posudok, a z všeobecnej hodnoty nájmu nehnuteľnosti za obdobie rokov 2014-2016 vychádzal súd aj za ďalšie zmenou žaloby rozšírené obdobie do roku 2020, keďže nakoniec i žalobca výšku nároku odvodzoval zo znaleckého posudku znaleckého ústavu aj vo vzťahu k rozšírenému obdobiu, pričom rovnako znalecký ústav určoval všeobecnú hodnotu nájmu za roky 2014-2016 (výška ktorej je použitá i pre výpočet v roku 2020). Súd dodáva, že výška nájmu sa v rozšírenom období do roku 2020 oproti obdobiu rokov 2014-2016 výrazne nezmenila, keďže v zmysle záverov znaleckého posudku znaleckého ústavu bola v rokoch 2014-2016 9,81 EUR, 9,80 EUR, 9,77 EUR a v zmysle záveru znaleckého posudku D. G. bola v rokoch 2017-2020 vo výške 10,28 EUR, 10,37 EUR, 10,50 EUR, 10,62 EUR. Podľa názoru súdu žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazu, keď nepredložil znalecký posudok, ktorého podkladom by boli nehnuteľnosti druhovo a charakterovo blízke porovnávanému spornému pozemku. Na tomto závere nič nezmenil ani výsluch svedka, A. F.. Žalovaný na základe pripustenej zmeny žaloby žiadal vydať bezdôvodné obohatenie v zmysle bodu 13. rozsudku. V zmysle záverov posudku bola všeobecná hodnota nájmu za toto obdobie 4,28 EUR/m²/rok, pričom za rok 2017 išlo o 212 dní, za rok 2018 a 2019

365 dní a za rok 2020 274 dní pri rozlohe pozemku 1296 m², za obdobie roka 2017 suma 3.221,75 EUR, za rok 2018 a 2019 5.546,88 EUR, za rok 2020 4.163,96 EUR, t.j. spolu 18.479,47 EUR. Výpočtom súd zistil, že všeobecná hodnota mesačného nájomného za mesiac, ktorý má 31 dní je 471,10 EUR, mesiac, ktorý má 30 dní 455,91 EUR a mesiac, ktorý má 28 dní 425,51 EUR, a 29 dní 440,71 EUR. Súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie tak, ako to vyplýva z výrokovej časti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. V súlade s § 369 ods. 1 a 2 ObZ, § 1 ods. 1 a 2 nar. vl. č. 21/2013 Z.z. poukázal na to, že žalovaný je v omeškaní s peňažným plnením, na základe čoho má žalobca tiež právo na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po doručení každej mesačnej výzvy žalovanému, na základe čoho súd žalovaného zaviazal tiež k plateniu úrokov z omeškania vo výške 8% z dlžnej sumy ročne. Keďže žalobca si neuplatnil úrok za celé obdobie, ale si uplatnil úrok z omeškania za každý mesiac zvlášť, preto v prevyšujúcej časti jeho žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12,34 %.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca proti jeho II. a III. (závislému) výroku z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Odvolateľ mal za to, že v konaní uniesol dôkazné bremeno tvrdenia a dôkazu, pokiaľ ide o výšku požadovaného bezdôvodného obohatenia, nakoľko do konania predložil dva znalecké posudky preukazujúce dôvodnosť žalobcom požadovanej sumy bezdôvodného obohatenia vo forme nájmu vo výške 9,77 €/m² pozemku ročne, ktoré však súd neakceptoval a svoj názor odôvodnil argumentáciou, ktorá v odvolacom konaní nemôže obstať, pretože je nesprávna. Mal za to, že nemôžu obstať dôvody, pokiaľ súd akcentoval to, že na stanovenie hodnoty predmetného pozemku a na možnosti jeho využitia má nepochybný vplyv skutočnosť, že sa na ňom nachádza vodný tok, s uvedeným v zásade možno súhlasiť, avšak predmetné zovšeobecnenie nie je aplikovateľné na prejednávajúcu právnu vec. V prejednávanej veci bolo jednoznačne preukázané, že sa na predmetnom pozemku v minulosti nenachádzal žiaden vodný tok. Vodný tok – konkrétne stavba umelého koryta, je na pozemku žalobcu až od roku 1977, čo tiež v konaní bolo preukázané. Taktiež preukázané bolo, že žalobca ani jeho predchodcovia nedali súhlas na to, aby na ich pozemku bola postavená stavba - umelé koryto vodného toku. Žalobca, resp. jeho predchodcovia tak v prejednávanej veci v minulosti vlastnili nezastavaný pozemok, použiteľný de facto na akýkoľvek účel. Cudzí stavba, na ktorej vybudovanie nebol daný súhlas, predmetný pozemok znehodnotila natoľko, že aj v očiach súdu sa jedná o pozemok nelukratívny. Takáto situácia bola zo strany Ministerstva spravodlivosti SR anticipovaná, nakoľko podľa bodu E. všeobecná hodnota pozemkov v prílohe č. 3 k vyhláske č. 492/2004 Z.z. platí, že pri stanovení všeobecnej hodnoty pozemku na účely vyporiadania vlastníckych práv k pozemku medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku, sa pri hodnotení redukujúcich faktorov neprihliada na záťaž spôsobené vlastníkom stavby (napríklad stavba na cudzom pozemku a pod.). Týmto ustanovením ministerstvo zohľadnilo skutočnosť, že pokiaľ sa jedná o usporiadanie vlastníckych práv medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku, nie je možné prihliadať na záťaž spôsobené vlastníkom stavby, čo znamená, že na ohodnocované pozemky sa nemôže pozeráť ako na pozemky, na ktorých sa nachádza umelý vodný tok, práve naopak, na pozemky sa hľadí ako na nezastavané a nezaťažené stavbou. V opačnom prípade by bol vlastník pozemku hrubo znevýhodnený, pretože vlastník stavby by mu mal zaplatiť nájomné vo výške, ako keby sa jednalo o nevyužitelný pozemok – k čomu vyplývajú z právneho názoru súdu aj dôvody. Je preto potrebné uzavrieť, že je nesprávny právny názor súdu, ktorý ho viedol k záveru, že zmluvy použité znalcami v znaleckých posudkoch predložených žalobcom sú odlišné, pretože ich predmetom sú účelovo iné pozemky v porovnaní s predmetným pozemkom, na ktorom sa vodný tok nachádza. Na hodnotu predmetného pozemku totiž nevyplýva skutočnosť, že sa na ňom nachádza stavba umelého koryta rieky, resp. aj samotný vodný tok. Tento nesprávny právny názor výraznou mierou zasiahol v neprospech žalobcu do rozhodnutia. Uplatnením fikcie, že na pozemku žalobcu sa nenachádza stavba umelého koryta rieky Sekčov je nevyhnutné dôjsť k záveru, že na pozemok žalobcu je potrebné nazerať ako na pozemok plne využiteľný, a teda lukratívny, berúc do úvahy skutočnosť, že sa nachádza v širšom centre mesta Prešov, čo bolo zohľadnené v znaleckých posudkoch, ktoré do konania predložil žalobca a ktoré ako jedinú odzrkadľujú reálne trhové nájomné predmetného pozemku. Žalobca ďalej počas konania namietal, že jediný znalecký posudok, ktorý v prejednávanej veci ohodnocuje celé obdobie, ktorého sa nárok týka, je súkromný znalecký posudok č. 288/2020 vypracovaný D. H. G., ktorý potvrdzuje výšku požadovaného plnenia tak, ako ho žalobca vyčíslil, a to na základe znaleckého posudku č. 46 zo dňa 30.11.2016, vypracovaného znaleckým ústavom TUKE. Aj k tejto námietke súd použil obdobnú argumentáciu, ku

ktorej v celom rozsahu odvolateľ poukazuje na svoju predchádzajúcu časť odvolania. V prejednávanej veci zo strany žalovaného navyše nebol predložený akýkoľvek dôkaz, ktorým by vyvrátil závery ZP č. 288/2020. Pokiaľ sa žalovaný odvolával na ZP č. 1/2017, tento ohodnocoval obdobie nesúvisiace s predmetným konaním. Dovolil si tiež uviesť, že súd dospel k záveru, že je správne a spravodlivé za rok 2020 žalobcovi priznať nájomné vo výške, ktorá bola podľa ZP č. 1/2017 aktuálna ešte v roku 2015, teda s odstupom piatich rokov. Jedná sa o rozdielne obdobia a nemožno tvrdiť, že skutočné trhové nájomné zostalo päť rokov bez zmeny. Argument súdu, ktorým na základe porovnania záverov ZP TUKE č. 46 a ZP č. 288/2020 dospel k záveru, že výška nájmu sa v rokoch 2014-2016 a v rokoch 2017-2020 výrazne nezmenila, nič nemení na skutočnosti, že žalovaný mal a celkom jednoznačne mohol pristúpiť k objednávke nového znaleckého posudku, ktorý by predložil do konania a ktorým by poprel tvrdenia žalobcu o výške nájmu nielen v rozšírenom období (2019-2020), ale aj v období, za ktoré bola žaloba podaná v pôvodnom znení (2017-2019). Žalobca mal za to, že svoju dôkaznú povinnosť si splnil, keď súdu predložil ZP č. 288/2020, ktorým preukázal, že ním požadovaná výška plnenia je adekvátne, ba dokonca nižšia, než by si mohol uplatniť a výška požadovaného plnenia v rokoch 2017-2020 zo strany žalovaného relevantne spochybnená nebola. Súd preto mal postupovať správne tak, že žalobcovi mal priznať plnú sumu v zmysle uplatneného petitu. K ustáleniu ceny náhrady, resp. výšky bezdôvodného obohatenia poukázal tiež na relevantné závery Najvyššieho súdu SR vyplývajúce z uznesenia sp.zn. 6Cdo/51/2019, 6Cdo/204/2010, Najvyššieho súdu Českej republiky z rozhodnutí sp.zn. 22Cdo/2597/2010, 22Cdo/2110/2014, 22Cdo/3555/2009 a 22Cdo/1805 z 28.7.2021. Pokiaľ teda znalecký posudok Ing. Sarku bol vypracovaný dňa 18.1.2017 a ohodnocoval pozemok žalobcu v období rokov 2014, 2015 a 2016, pričom predmetom sporu je užívanie pozemku žalobcu v období od 3.6.2017 do 30.9.2020, vychádzajúc zo znaleckého posudku D. H. G. č. 288/2020, ktorý bol vypracovaný dňa 7.12.2020, možno konštatovať, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania zaujal stanovisko, že žalobcu nebolo možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu, ktorého výsledok záležal na základe znalečnej činnosti a aj za súčasne platného CSP bolo možné s použitím analógie v zmysle článku 4 CSP v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania postupovať podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi sa prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Na podporu uvedeného právneho názoru poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS/56/2017, II. ÚS/399/2019, rozsudok KS v Trnave sp.zn. 10Co/191/2017 a rozsudok KS v Prešove sp.zn. 18Co/21/2018. Navrhol zo všetkých dôvodov odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie tiež žalovaný v rozsahu jeho vyhovujúceho výroku I. z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a g) CSP. Mal za to, že súd vykonaným dokazovaním dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku a konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Označil postup žalobcu, ktorý kúpil sporný pozemok, ktorý je predmetom konania za špekulatívny, keď sa domnieva, že spornú nehnuteľnosť žalobca nadobudol s cieľom žalovať štát o tržné nájomné, čo odporuje dobrým mravom s cieľom mať za dlžníka verejnoprávnu korporáciu – štát, u ktorej možno predpokladať, že svoje záväzky bude plniť. Dobromyseľnosť u žalobcu nebola daná, pretože od začiatku vedel, že kupuje parcelu, na ktorej sa nachádza koryto rieky Sekčov, ktoré je umelým korytom. Žalobcovi už v čase kúpy muselo byť jasné, že kupovaný pozemok nemôže byť použitý ako investíciu, čo bolo evidentne jeho zámerom. Jeho jediným cieľom tak pravdepodobne od samého začiatku bolo uzatvoriť nájomnú zmluvu, resp. žalovať štát a tak sa na jeho úkor ľahko obohatiť. Žalobcovi muselo byť už pri uzatváraní kúpnopredajnej zmluvy známe, že nehnuteľnosť nemôže nikdy v budúcnosti reálne užívať ako bežný užívateľ a ani toto obmedzenie mu však nebránilo, aby odkúpil predmetný pozemok a po kúpe začal uplatňovať finančné nároky vyplývajúce z bezdôvodného obohatenia. Teda nekupoval si pozemok za účelom toho, aby ho mohol iným spôsobom užívať, ale výlučne za účelom získania náhrady za nemožnosť užívania nehnuteľnosti, teda dosiahnutia vlastného zisku. Takéto konanie vzbudzuje pochybnosti o skutočných úmysloch žalobcu, keďže tento sa nedomáhal reálneho usporiadania vzťahov medzi stranami. V kontexte uvedeného odkázal na § 3 ods. 1 OZ a ods. 2 OZ a čl. 5 CSP. Vyslovil, že doterajšia súdna prax zaujala názor, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavná alebo aspoň prevažujúca motivácia je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva), prípadne kedy je zrejme, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi stranami,

tak na postavení niektorej z nich navonok. Korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva strán vyplývajúce z právnych noriem. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah ocitne v rozpore so všeobecne uznávanou mienkou, ktorá vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi určuje, aký ma byť obsah ich správania, aby bolo v súlade so základnými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti. Dobré mravy netvorí spoločensky normatívny systém, ale sú merítkom etického hodnotenia konkrétnych situácií zodpovedajúcich všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti, poctivého správania a pod. (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 55/2011). S ohľadom na uvedené, ale aj s poukazom na povahu sporného pozemku je preto legitímne vyslovená pochybnosť o úmysle žalobcu pri zakúpení daného pozemku. Takýto výkon práv nemôže požívať súdnu ochranu. Zodpovednosť za výsledok sporu by nemala byť zásadne na strane sporu a súd by nemal nahrádzať doterajšiu pasivitu žalobcu, resp. jeho právnych predchodcov. Nebolo by možné považovať za spravodlivé rozhodnutie, ktoré by súd vydal napriek závažným principiálnym pochybnostiam o dôvodnosti uplatneného nároku iba preto, že bol dodržaný procesný postup, ktorý sám o sebe dovoľuje uplatnenému nároku vyhovieť. K tomu poukázal tiež na rozsiahlu rozhodovaciu prax všeobecných súdov vo vzťahu ku šikanóznemu výkonu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozpore s dobrými mravmi. Nie je v záujme rozumného usporiadania vzťahu umožniť, aby sa vytvárali vecnoprávne nevyriešené vzťahy medzi nehnuteľnosťami a podporoval sa tak stav právnej neistoty. Vzťahy medzi vlastníkom pozemku a správcom vodného toku by sa mali narovnať aj pro futuro tak, aby nebolo už v čase vydania rozsudku zjavné, že tu bude potreba ďalších súdnych konaní. V prípade, že vlastníkom pozemku uplatňuje len zodpovednostné (sekundárne) nároky voči subjektom, ktoré mu bránia v užívaní veci bez toho, aby sa zároveň (primárne) domáhal odstránenia protiprávneho stavu, jedná sa spravidla o výkon jeho práva v rozpore s dobrými mravmi. Nie je prípustné, aby vyvodzoval následky z poručenia práva bez toho, aby zároveň došlo k odstráneniu protiprávneho stavu a k nastoleniu stavu právnej istoty a tým dochádzalo k udržiavaniu protiprávneho stavu. V tej súvislosti tiež odkázal na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 369/2011, ktoré vo svojom odôvodnení rieši práve otázku uplatnenia bezdôvodného obohatenia v rozpore s dobrými mravmi v podobnom prípade. Ústavný súd v danom prípade odmietol sťažnosť žalobcu ako zjavne neopodstatnenú a zaujal stanovisko, že aj keď žalobca v predmetnom konaní uplatňoval právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako jedno z oprávnení vlastníka, v danom prípade ide o nárok, ktorého priznanie by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi je potrebné vidieť v širších súvislostiach, teda aj v okolnostiach, za ktorých došlo k získaniu vlastníctva žalobcom. V čase kúpy nehnuteľností musel byť žalobca taktiež dostatočne oboznámený so stavom nehnuteľnosti v prírode a musel vedieť, že sa na nej nachádza stavba, ktorá nebola predmetom zmluvy. Žalobca preto konal v úmysle získať následné finančné výhody. Aj v danom prípade bola z rozhodovacej činnosti súdu tiež známa skutočnosť, že onedlho po kúpe začal žalobca uplatňovať finančné nároky voči rôznym subjektom majúcim stavby na zakúpených nehnuteľnostiach. Nikdy však neuplatnil nárok, ktorý by s konečnou platnosťou vyriešil otázku neoprávnených stavieb. Na záver poznamenal, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 15Co/103/2010, ktorým zamietol žalobu žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre rozpor s dobrými mravmi sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Európsky súd pre ľudské práva navyše zverejnil svoje rozhodnutie z 2.7.2019 týkajúce sa vyššie uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorým v prípade osoby totožnej s osobou žalobcu v tomto konaní proti Slovenskej republike rozhodol v prospech Slovenskej republiky. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania nevyplývajú iba závery prezentované súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, ale tiež závery, ktoré pri nezaujatom pohľade na vec pripúšťajú existenciu závažných pochybností o tom, či súd naozaj dostatočne zistil skutkový stav veci. Záverom odkázal na ust. § 220 ods. 2 CSP a tiež článok 2 CSP a navrhol, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel a napadnutý rozsudok zmenil tak, že súd žalobu zamietla, alternatívne rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca k vyjadreniu žalovaného v prvom rade poukázal na to, že žalovaný vzniesol námietku konania žalobcu v rozpore s dobrými mravmi po prvýkrát až v odvolaní, a preto sa nejedná o prostriedok procesnej obrany žalovaného, ktorý by spĺňal podmienky kladené zákonom v zmysle § 366 CSP, čo znamená, že ide o neprípustnú novotu v odvolacom konaní. Nad rámec uvedeného uviedol s odkazom na článok 2 ods. 3, článok 12 ods. 4, článok 20 ods. 1 a článok 46 ods. 1 Ústavy SR, že argumenty žalovaného v súvislosti s tvrdeným konaním žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, nemôžu obstať. Žalobca mal právo kúpiť a nadobudnúť do vlastníctva predmetný pozemok, na ktorom je postavená stavba-umelé koryto rieky Sekčov a takéto konanie nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými

mravmi, pre ktoré by žalobcovi nebolo možné priznať bezdôvodné obohatenie. V prejednávanej veci ide o rovinu súkromného práva a konanie žalobcu (kúpa predmetného pozemku), nie je zákonom zakázané. K poukázanému rozsudku NS ČR sp.zn. 22Cdo/1265/2007 upriamil pozornosť na to, že žalovaný neuviedol, v čom vidí priamy úmysel žalobcu spôsobiť žalovanému škodu a ani mu požadovaným vydaním bezdôvodného obohatenia škodu nespôsobuje a inak povedané, žalobca iba žiada dosiahnutie účelu sledovaného právnu normou. V tejto súvislosti odkázal na relevantné znenie uznesenia Ústavného súdu ČR sp.zn. IV. ÚS/1750/10, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/19/2008 a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/108/2008. Okrem toho zdôraznil, že nevidí rozdiel v tom, či by si nárok uplatňoval pôvodný vlastník alebo vlastník nový a táto námietka žalovaného sa javí skôr ako priznanie konania v rozpore s dobrými mravmi samotným žalovaným. Súčasne zdôraznil, že jediným, každodenne sa obohacujúcim subjektom je žalovaný, ktorý doposiaľ nedokázal vec majetkovo vysporiadať, či inak uzavrieť a ani sa o takýto postup nepokúsil, hoci uvedené je v jeho záujme. V dôsledku nečinnosti a nebalosti žalovaného tak žalobca nemá inú možnosť, ako sa svojich práv domáhať súdnou cestou. Žalovaný si je veľmi dobre vedomý skutočnosti, že pokiaľ chce užívať cudzí majetok, potom potrebuje právny titul. Za daným účelom uzatvára množstvo nájomných zmlúv, ktoré ho na takéto užívanie oprávňujú, prípadne takéto pozemky kupuje od ich jednotlivých vlastníkov. Nájomné zmluvy však uzatvára sporadicky (ak vôbec) a v sumách, ktoré sú z hľadiska trhovej hodnoty absolútne neakceptovateľné. Vznesená námietka výkonu práva žalobcu v rozpore s dobrými mravmi potom svedčí o opaku, a teda, že v skutočnosti v rozpore s dobrými mravmi koná žalovaný. Navrhol preto napadnutý rozsudok vo výroku I. potvrdiť.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolania žalobcu a žalovaného ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné iba v časti namietaného výroku o trovách konania a odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Predmetom konania je peňažný nárok, ktorý si žalobca uplatnil voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia s odôvodnením, že je výlučným vlastníkom pozemku, ktorý žalovaný v rozhodnej dobe užíval bez právneho dôvodu. O predmetnej žalobe bolo rozhodnuté jednak čiastočne vyhovujúcim výrokom a jednak v prevyšujúcej časti uplatneného nároku zamietavým výrokom, na základe čoho pokiaľ podali odvolanie obe strany sporu, žalobca ako odvolateľ namietal zamietavý výrok a žalovaný ako odvolateľ namietal vyhovujúci výrok. Okrem toho žalobca ako odvolateľ osobitným spôsobom vyjadril nesúhlas s výrokom o trovách konania.

13. Žalobca podal odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu vo vzťahu k napadnutému zamietavému výroku tieto odvolacie dôvody neboli dané.

15. Odvolateľ podstatu svojho odvolania založil na nesúhlase s tým, akým spôsobom súd ustálil výšku požadovaného nároku za rozhodné obdobie, keď mal za to, že súd mal žalobcovi priznať požadované plnenie v plnej výške, t. j. v rozsahu 9,77 EUR/m² pozemku ročne a nie vo výške 4,28 EUR/m² pozemku ročne podľa ZP č. 1/2017.

16. Odvolací súd nepovažuje za opodstatnenú námietku, v ktorej odvolateľ poukazoval na to, že podľa prílohy č. 3 k vyhláske MS SR č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku platí, že: „Pri stanovení všeobecnej hodnoty pozemku na účely vyporiadania vlastníckych práv k pozemku medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku sa pri hodnotení redukujúcich faktorov neprihliada na záťaž spôsobené vlastníkom stavby (napríklad stavba na cudzom pozemku a pod.)“, majúc zato, že aj v prejednávanej právnej veci ide o vyporiadanie vlastníckych práv medzi vlastníkom stavby (žalovaným) a vlastníkom pozemku, v dôsledku čoho sa na pozemok žalobcu hľadí ako na pozemok nezastavaný (stavbou umelého koryta rieky Sekčov) a teda na pozemok žalobcu je potrebné nazerať ako na pozemok plne využiteľný a teda lukratívny, čo je jednoznačne bolo zohľadnené v znaleckých posudkoch, ktoré do konania predložil žalobca a ktoré ako jediné odzrkadľujú reálne trhové nájomné predmetného pozemku a preto právny názor súdu o tom, že zmluvy, ktoré použili znalci v znaleckých posudkoch predložených

žalobcom sú odlišné, pretože ich predmetom sú účelovo iné pozemky v porovnaní s predmetným pozemkom, na ktorom sa nachádza vodný tok, je nesprávny. Odvolací súd nesúhlasí s prezentovaným názorom odvolateľa o tom, že v prejednávanej právnej veci ide o vyporiadanie vlastníckych práv medzi žalovaným vlastníkom stavby a žalobcom ako vlastníkom pozemku, pretože aj keď predmetom tohto konania je nárok uplatnený titulom bezdôvodného obohatenia, ktorý si žalobca uplatňuje ako vlastníkom pozemku voči vlastníkovi, respektíve správcovi stavby zriadenej na pozemku bez právneho dôvodu, nejde o prípad klasického usporiadania vlastníckych práv medzi týmito dvomi subjektmi ako ho má na mysli označená príloha k vyhláške MS SR č. 492/2004 Z.z.

17. Odhliadnuc od uvedeného, na to, aby odvolací súd mohol dať adekvátne odpovede na relevantné odvolacie námietky žalobcu, považuje v prvom rade zdôrazniť, že v prejednávanej veci nebolo možné neprihliadnuť na konanie Okresného súdu Prešov sp. zn. 8C/91/2016 identických strán sporu, predmetom ktorého bolo vydanie bezdôvodného obohatenia v podobe peňažného plnenia, ktoré si žalobca voči žalovanému uplatnil v súvislosti s užívaním identickej parcely, avšak za predchádzajúce obdobie.

18. Súd prvého stupňa v označenom konaní rozhodol rozsudkom tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 17.740,32 € s príslušenstvom výrokom I., v prevyšujúcej časti žalobu zamietol výrokom II. a posledným výrokom III. rozhodol o trovách konania. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 11.4.2019 č. k. 22Co/74/2017-362 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku II. a výrok III. zmenil tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

19. Súd prvého stupňa v označenom konaní vyhodnotil, že hoci mal žalobca za to, že všeobecnú hodnotu nájmu pozemku treba určovať pred jeho stavebnou úpravou, súd prvej inštancie poukázal na to, že aj keby vodná stavba (umelé koryto) neexistovala, stále na tomto pozemku sa bude nachádzať vodný tok, čo má nepochybne vplyv na stanovenie hodnoty pozemku a možnosti jeho využitia. V danom prípade nebol dôvod uprednostniť pred pozemkami zaťaženými za takmer identických podmienok pozemky, z ktorých vychádzal znalecký ústav, ktoré slúžia ako diaľničný privádzač, respektíve sú vymedzené pre cestu I. triedy, vstup do rodinného domu alebo pozemok prenajatý za účelom umiestnenia telekomunikačných zariadení, pretože uvedené nehnuteľnosti ako pozemky sú značne odlišné od porovnávaného pozemku a to s poukazom na jeho druh a jeho polohu. Odvolací súd preto konštatoval, že správne postupoval súd prvej inštancie, keď pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo znaleckého posudku D. E., C., ktorý stanovoval cenu nájmu zo zmlúv týkajúcich sa obdobných prípadov a porovnateľných pozemkov, keď sa nedá porovnávať biznis s pozemkami určenými na podnikanie s pozemkami zastavanými komunikáciami. Pozemky, na ktorých sa nachádza, či už umelé koryto rieky alebo iná vodná plocha, sú z pohľadu obchodovania na trhu nelukratívne a práve trh je v tomto smere dôležitý. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/214/2019 z 29.4.2020 vyplýva, že dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu voči rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/74/2017, keď mal okrem iného zato, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu možno považovať za logické, vychádzajúce zo skutkových okolností veci a relevantných právnych noriem, nemožno im vyčítať svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť rozhodnutia.

20. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ v označenom konaní súd pri ustálení výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovaného v dôsledku bezprávneho užívania identickej nehnuteľnosti na úkor žalobcu, teda uplatneného medzi identickými stranami sporu (za iné obdobie), vychádzal z predmetného pozemku ako zaťaženého pozemku a zo záveru, že porovnateľným pozemkom sú pozemky, na ktorých sa nachádza, či už umelé koryto rieky alebo iná vodná plocha, keď potom súčasne za porovnateľný pozemok nepovažoval napr. pozemok na ktorom sa nachádza parkovisko, diaľničný privádzač, resp. sú vymedzené pre cestu I. triedy, vstup do rodinného domu alebo pozemok prenajatý za účelom umiestnenia telekomunikačných zariadení, súd v tu prejednávanej veci postupoval správne, ak výšku požadovaného bezdôvodného obohatenia stanovil na základe rovnakých kritérií ako v označenom konaní 8C/91/2016 tak, aby naplnil princíp právnej istoty a predvídateľnosti práva (porovnaj napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 289/2017).

21. Navyše aj podľa názoru odvolacieho súdu je rozdiel, či sa na ohodnocovanom pozemku nachádza parkovisko, diaľničný privádzač, vstup do rodinného domu alebo pozemok prenajatý za účelom umiestnenia telekomunikačných zariadení alebo vodný tok a uvedené súvisí s otázkou, či jednotlivé posudky stanovujúce výšku bezdôvodného obohatenia vychádzali z porovnateľných pozemkov.

22. Uvedené korešponduje tiež s rozhodovacou praxou súdov vyšších autorít. Napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 93/2016 vyplýva: „Účelom bezdôvodného obohatenia je odčerpať prostriedky bezdôvodne sa obohacujúceho. Ich výšku (bezdôvodného obohatenia) vyjadruje peňažná čiastka, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie veci. Pokiaľ je výška obvyklého nájomného v danom mieste a čase závislá aj na účele a spôsobe užívania, treba prihliadnúť aj na podstatu (spôsob a rozsah) faktického užívania subjektom, ktorý sa bezdôvodného obohatil.“ Z rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co 268/2016 podobne vyplýva: „Za bezdôvodné obohatenie sa považuje výška primeraného nájomného za posudzované obdobie pri porovnateľných pozemkoch. Táto primeranosť vyplýva o obvyklej výšky nájomného zisteného z iných porovnateľných nájomných zmlúv.“

23. Podľa Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 154/2008: „Užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, rozsah ktorého plnenia, ak tento nie je stanovený predpisom, je vyjadrený peňažnou čiastkou, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie (prenajatie) veci. Prihliadne sa pritom na účel a spôsob užívania a na druh právneho dôvodu, ktorým sa spravidla právo užívania veci vzhľadom na jeho rozsah a spôsob zakladá; najčastejšie ide o nájomnú zmluvu, kedy sa výška náhrady určuje podľa obvyklej hladiny nájomného, ktoré by nájomca v danom mieste a čase platil, ak by vec užíval na základe platnej nájomnej zmluvy. Obvyklé nájomné je nájomným tržným.

Ďalej treba odvolaciemu súdu vytknúť jeho postup, ktorý spočíval v samotnom určení výšky nároku vlastnou úvahou bez použitia skutkového zistenia o relevantných súvislostiach - porovnateľných prípadoch výšky náhrad (nájomného), hoci len takýto základ (východisko) by mu umožnil náležité kvantitatívne posúdenie potrebné pre úvahu podľa § 136 O.s.p. Za porovnateľný prípad pre takéto kvantitatívne posúdenie nemôže slúžiť porovnanie s výškou nájomného pri poľnohospodárskych pozemkoch, keďže nejde o užívanie (prenajatie) porovnateľnej veci.“

24. Podobne Najvyšší súdu SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo/34/2010 uviedol: „Podľa názoru dovolacieho súdu dospel odvolací súd po doplnení dokazovania k skutkovým zisteniam, ktoré opodstatňovali záver, že so zreteľom na dostupnosť základných informácií o výške náhrad v relatívne zrovnateľných prípadoch (pri uložení káblových rozvodov pod povrchom pozemku) treba v danom prípade pri zisťovaní podkladov pre určenie výšky náhrady za bezdôvodné obohatenie dať prednosť týmto podkladom (umožňujúcim úvahu súdu v oveľa konkrétnejšej rovine) pred podkladmi obsahujúcimi informácie o výške náhrad vo vecne odlišujúcich prípadoch nájmu (pri ktorých nešlo o obmedzenie vlastníka v dôsledku zriadenia komunikačných vedení pod povrchom pozemku).“

25. V prejednávanej veci súd mal pre ustálenie výšky požadovaného bezdôvodného obohatenia k dispozícii niekoľko znaleckých posudkov (ZP č. 46 vypracovaný znaleckým ústavom, ZP č. 288/2020 vypracovaný D. G. a ZP č. 1/2017 vypracovaný D. E.), ktoré výšku bezdôvodného obohatenia stanovili na základe podkladov- nájomných zmlúv týkajúcich sa rôznych pozemkov, nielen porovnateľného pozemku.

26. Ako vyplýva z bodu 53. napadnutého rozsudku, znalecký ústav v znaleckom posudku č. 46 porovnával zmluvy uzatvorené medzi mestom Prešov a Orange Slovensko, a.s. z 29.2.2012 za účelom umiestnenia zariadení systémov antén a káblových trás, zariadenia a prevádzkovania verejnej elektronickej a komunikačnej siete v lokalite Cemjata, nájomnej zmluvy z 7.4.2011 medzi mestom Prešov a fyzickou osobou za účelom majetkoprávneho vyporiadania pozemku pred vstupom do rodinného domu, nájomnú zmluvu medzi fyzickou osobou a NDS a.s. Bratislava z 20.12.2012 pre pozemky, ktoré slúžia ako diaľničný privádzač, nájomnej zmluvy medzi žalobcom a spol. NDs a.s. Bratislava z 20.12.2012 pre pozemky, ktoré majú slúžiť ako diaľničný privádzač a nájomnou zmluvou medzi mestom Prešov a SR - Slovenská správa ciest z 17.12.2014, užívanie vodnej plochy a ostatnej plochy, križovatka most. V znaleckom posudku D. G. boli použité nájomné zmluvy medzi mestom Prešov a SSC z 7.12.2014 pozemok pod miestnymi komunikáciami pri výstavbe križovatky, nájomná zmluva medzi mestom Prešov a MCK z 7.12.2014, pozemok sa nachádza v blízkosti vodného toku Sekčov, nájomná zmluva medzi NDS a žalobcom z 7.12.2020, pozemok pod diaľničným privádzačom, nájomná zmluva medzi NDS - fyzická osoba z 7.12.2020, pozemok pod diaľničným privádzačom. Napokon v znaleckom posudku Ing. Sarku bola použité nájomné zmluvy v mieste posudzovania, 500 m vzdušnou čiarou od posudzovanej parcely, a to nájomná zmluva medzi fyzickou osobou a žalovaným z 1.1.2010, ďalej nájomná zmluva medzi

právnickou osobou a žalovaným z 18.8.2014, medzi Slovenskou správou ciest Bratislava a žalovaným z 25.9.2015, nájomná zmluva medzi Slovenskou správou ciest Bratislava a žalovaným z 25.9.2015.

27. Z uvedeného vyplýva, že jedine znalecký posudok D. E. určil všeobecnú hodnotu nájmu sporného pozemku vychádzajúc z podkladov (nájomných zmlúv), ktoré obsahovali informácie za porovnateľný pozemok. Potom nemožno nič vytknúť na postupe súdu, ktorý v kontexte uvedeného považoval v rámci hodnotenia dokazovania práve tento posudok za hodnovernejší dôkaz (v porovnaní s ostatnými znaleckými posudkami), z ktorého napokon pri posúdení dôvodnosti žalobou uplatneného nároku (čo do jeho výšky) aj vychádzal.

28. Uvedené napokon nie je v rozpore ani s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/8/2009, na ktoré poukázal samotný žalobca v podanom odvolaní.

29. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/8/2009 vyplýva, že predmetným uznesením dovolací súd prejednával dovolanie vo veci uplatneného bezdôvodného obohatenia, ktoré si žalobkyňa uplatnila proti žalovanému ako vlastníčka pozemku, na ktorom sa nachádza nehnuteľnosť vlastnícky patriaca žalovanému v podobe, keď išlo o stanovenie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k pozemku vo vlastníctve fyzickej osoby zastavaného parkoviskami, miestnymi komunikáciami, chodníkmi pre peších, parkami a ihriskami vo vlastníctve mesta, v ktorom prejednávanom prípade dovolací súd vytkol súdu nižšieho stupňa, že pri rozsahu bezdôvodného obohatenia vychádzal zo zásad pre určenie výšky nájomného za prenájom a podnájom nehnuteľnosti vo vlastníctve mesta, ktoré však nebolo možné použiť pre stanovenie prospechu získaného žalovaným pri užívaní pozemku žalobkyne z dôvodu, že predmetom ich úpravy je iná situácia (určenie nájomného pri nájme nehnuteľnosti vo vlastníctve mesta) a spôsob, akým zásady určujú cenu za prenájom, je v príkrom rozpore so zásadami, podľa ktorých sa určuje rozsah bezdôvodného obohatenia získaného užívaním pozemku bez právneho dôvodu. A aj keď z označeného uznesenia vyplýva veta, podľa ktorej „užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, rozsah ktorého plnenia, ak tento nie je stanovený predpisom, je vyjadrený peňažnou čiastkou, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie (prenajatie) veci, pričom sa prihladne na účel a spôsob užívania a na druh právneho dôvodu, a kedy sa výška náhrady určuje podľa obvyklej hladiny nájomného, ktoré by nájomca v danom mieste a čase platil, ak by vec užíval na základe platnej nájomnej zmluvy a keď obvyklé nájomné je nájomným tržným“, súčasne však z uznesenia nevyplýva odvolateľom vyvodený záver o tom, že pri porovnávaní je potrebné vychádzať z cien pozemkov, ktoré prenajímatelia prenajímajú na trhu v podmienkach voľnej súťaže pri poctivom predaji, ktorých cena nie je znížená z dôvodu zaťaženia pozemkov – z dôvodu ich zastavania. Napokon najvyšší súd sa v označenom rozhodnutí otázkou zaťaženia pozemkov a v tej súvislosti otázkou ceny pozemku ani nezaoberal.

30. Pokiaľ ide o namietanie, že znalecký posudok D. E. nezohľadňuje rozhodnú dobu, za ktorú si žalobca predmetný nárok uplatňuje, k tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza nasledovné.

31. Odvolací súd na strane jednej nespochybňuje, že rozhodovacia prax súdov za primeranú výšku bezdôvodného obohatenia získaného užívaním pozemku bez právneho dôvodu považuje peňažnú čiastku, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie (prenajatie) veci, na strane druhej nemožno opomenúť, že dôkazné bremeno preukázania vzniku a výšky bezdôvodného obohatenia zaťažuje toho, kto sa vydania bezdôvodného obohatenia domáha, teda žalobcu.

32. V prejednávanvej veci jediný znalecký posudok, ktorý ohodnocoval rozhodné obdobie uplatneného nároku, bol znalecký posudok č. 288/2020 znalca D. G., napriek uvedenému súd pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo znaleckého posudku č. 1/2017 D. E.. Súd argumentoval, že aj keď hodnotenie dôkazov je vecou súdu, proces hodnotenia má preskúmateľné kritériá. Znalecký posudok D. G., ako aj znalecký posudok znaleckého ústavu, vychádzali z nájomných zmlúv, na ktorých sa nachádza cestný privádzač, atď., pričom za charakterovo bližšie súd považoval nájomné zmluvy v znaleckom posudku D. E., C.. Z uvedeného dôvodu v rámci hodnotenia vykonaného dokazovania za hodnovernejší dôkaz považoval tento znalecký posudok, a zo všeobecnej hodnoty nájmu nehnuteľnosti za obdobie rokov 2014-2016 vychádzal súd aj za ďalšie rozšírené obdobie do roku 2020 za bližšej argumentácie z rozsudku vyplývajúcej. Podľa názoru súdu žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a

dôkazu, keď nepredložil znalecký posudok, ktorého podkladom by boli nehnuteľnosti druhovo a charakterovo blízke porovnávanému spornému pozemku.

33. Odvolací súd takýto postup súdu považuje za správny.

34. V prejednávanej veci boli k dispozícii tri znalecké posudky zaoberajúce sa hodnotou nájmu predmetného pozemku a bolo preto úlohou súdu vysporiadať sa s nimi v rámci hodnotenia dôkazov.

35. Súd sa pri hodnotení dôkazov riadia zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento jeho postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takého hodnotenia dôkazov, ktoré obstoí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle (pozri Bajánková, J. a kolektív, Civilný sporový poriadok, Komentár, C.H.BECK, 2016, s. 729).

36. Odvolací súd pritom nezistil, aby sa súd prvej inštancie v rámci hodnotenia dôkazov v otázke ustálenia výšky bezdôvodného obohatenia dopustil svojvôle, či záverov nemajúcich oporu v logickom myšlienkovom postupe, za neopomenutia okolnosti, že žalobcu ťažila povinnosť preukázať žalobou uplatnenú výšku bezdôvodného obohatenia.

37. V predmetnom konaní dôkazné bremeno žalobcu spočívalo nielen v povinnosti tvrdiť a preukázať základ nároku, ale tiež výšku požadovaného bezdôvodného obohatenia. Napriek tomu, že znalecký posudok č. 288/2020 znalca D. G. ohodnocoval celé rozhodné obdobie uplatneného nároku, nemožno vytknúť súdu nič na správnosti toho, že naň pri určení výšky uplatneného nároku v konečnom dôsledku nevychádzal, pokiaľ predmetný znalecký posudok nevychádzal z podkladov obsahujúcich relevantné údaje porovnateľného pozemku, na rozdiel od posudku D. E., hoci nestanovujúceho celé rozhodné obdobie. Súd prvej inštancie sa s okolnosťou, že predmetom znaleckého posudku D. E. nebolo celé rozhodné obdobie argumentačne vysporiadal a opodstatnene poukázal tiež na to, že pre rozhodné obdobie nedisponoval dôkazom, ktorý by ohodnocoval nehnuteľnosti druhovo a charakterovo blízke spornému pozemku. Pokiaľ preto súd v konečnom dôsledku priznal žalobcovi iba časť požadovaného bezdôvodného obdobia za rozhodnú dobu opierajúc sa o znalecký posudok D. E., t.j. vo výške 4,28 EUR/m²/rok a nie v žalobcom požadovanej výške 9,77 EUR/m²/rok, čo sa v tejto časti odzrkadlilo v zamietavom výroku, jeho rozhodnutie je vecne správne, pretože zohľadňuje neunesenie dôkaznej núdze žalobcu ním uplatnený nárok v požadovanej výške.

38. Dôvodným je ale odvolanie žalobcu v časti, v ktorej namieta výrok o nároku na náhradu trov konania (výrok III.). Odvolateľ podstatu tejto odvolacej námietky založil na prezentovanom názore o tom, že pokiaľ rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, o akú vec ide aj v prejednanom konaní, potom je možné s použitím analógie článku 4 CSP postupovať podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi sa prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

39. Predmetná odvolacia námietka súvisí s uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ktorý v tejto časti výroku bol naplnený.

40. Niet pochýb o tom, že Civilný sporový poriadok, na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, nemá výslovné ustanovenie, ktorým by uvažovalo o priznaní plnej náhrady trov konania napriek iba čiastočnému úspechu jednej zo strán sporu z dôvodu, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku (porovnaj § 142 ods. 3 OSP). Napriek tomu ale naďalej je tu skupina súdnych sporov sporového charakteru, z povahy ktorých vyplýva, že konkrétna výška plnenia závisela práve od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V prejednanom prípade súd rozhodol o konkrétnej výške bezdôvodného obohatenia na základe znaleckého posudku a preto niet žiadneho rozumného dôvodu aplikujúc princíp spravodlivého súdneho konania, na uvedené neprihliadnuť. Preto ide o prípad odôvodňujúci osobitné posudzovanie úspechu a neúspechu v konaní s dôsledkami na rozhodovanie o trovách konania, čo v konečnom dôsledku korešponduje so samotným zámerom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku, ktorým nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 OSP (pozri Nález Ústavného súdu SR zo dňa 4.2.2021 sp. zn. III. ÚS 475/2018).

41. Pochybil potom súd prvej inštancie, pokiaľ o trovách konania rozhodol v rozpore s uvedeným, pretože opomenul zohľadniť okolnosť, že základ nároku žalobcu bol daný a súd pri stanovení konkrétnej výšky nároku vychádzal zo znaleckého posudku. V konečnom dôsledku súd síce rozhodol o žalobe nielen vyhovujúcim výrok, ale aj zamietavým výrokom, pretože nepriznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie v plnej žalobou uplatnenej výške, ale uvedené nemalo vplyv na konečné posúdenie úspešnosti žalobcu v plnej výške.

42. K odvolaniu žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

43. Žalovaný podal odvolanie voči vyhovujúcemu výroku z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a g) CSP, t.j. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré uplatnené neboli.

44. Žalovaný podstatu svojho odvolania založil na tvrdení o tom, že žalobca si predmetnú žalobu uplatnil ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V kontexte uvedeného akcentoval na pochybnosť o úmysle žalobcu pri zakúpení daného pozemku a na to, že nie je prípustné, aby žalobca vyvodzoval následky z porušenia práva bez toho, aby zároveň došlo k odstráneniu protiprávneho stavu a k nastoleniu stavu právnej istoty a tým dochádzalo k udržiavaniu protiprávneho stavu. V súvislosti s predmetnou odvolacou námietkou odkázal tiež na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 2. júla 2019 a uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS/369/2011 týkajúcich sa sporu identického žalobcu vedeného proti Mestu Prešov, v ktorom si pán B. uplatnil bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k štyrom pozemkom, na ktorých v 70-tych rokoch bez úpravy dotknutých právnych vzťahov boli vybudované cesty a chodníky patriace aktuálne mestu Prešov, ktoré kúpil v r. 2007 od fyzickej osoby, ktorá ich zdedila.

45. Z uznesenia Ústavného súdu SR I.ÚS/369/2011 zo dňa 28.9.2011 vyplýva, že ústavný súd sa v označenom konaní zaoberal otázkou uplatnenia bezdôvodného obohatenia v rozpore s dobrými mravmi, keď odmietol sťažnosť identického žalobcu ako zjavne neopodstatnenú a zaujal stanovisko, že aj keď si žalobca v konaní uplatňoval právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako jedno z oprávnení vlastníka, v danom prípade ide o nárok, ktorého priznanie by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi je potrebné vidieť v širších súvislostiach, a teda aj v okolnostiach, za akých došlo k získaniu vlastníctva žalobcom, keď v čase kúpy nehnuteľnosti musel byť dostatočne oboznámený so stavom nehnuteľnosti v prírode a musel vedieť, že sa na nej nachádza stavba, ktorá predmetom zmluvy nebola, a preto konal v úmysle získať následne finančné výhody. Aj v danom prípade z rozhodovacej činnosti súdu bola známa skutočnosť, že onedlho po kúpe začal uplatňovať finančné nároky voči rôznym subjektom majúcim stavby na zakúpených nehnuteľnostiach, nikdy ale neuplatnil nárok, ktorý by s konečnou platnosťou vyriešil otázku neoprávnených stavieb. Potom, pokiaľ krajský súd zamietol žalobu žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre rozpor s dobrými mravmi, dôvody jeho rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Európsky súd pre ľudské práva zverejnil svoje rozhodnutie z 2.7.2019 týkajúce sa vyššie uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu SR v prípade sťažovateľa p. B., keď v súvislosti s namietaným porušením čl. 6 ods. 1 Dohovoru sa európsky súd stotožnil s argumentmi vlády a poukázal na to, že jediným dôvodom prečo súdy žalobu sťažovateľa zamietli, bol rozpor jeho nároku s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ a sťažnosť odmietol ako zjavne nepodloženú. Súčasne námietku podľa čl. 13 Dohovoru a sťažnosť vyhlásil za neprijateľnú, pretože za daných okolností prejednávaneho prípadu nemožno tvrdiť, že sťažovateľ uplatnil niečo iné, než špekulatívny občianskoprávny nárok bez legitímnej nádeje na úspech, a teda nemal majetok chránený čl. 1 protokolu č. 1.

46. V súvislosti s odvolaním žalovaného odvolací súd musí konštatovať, že žalovaný sa prvýkrát začal brániť tvrdením, že žalobca predmetnou žalobou zneužil výkon práva v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ až v predmetnom odvolacom konaní. Ide teda o prípad, kedy prostriedok procesnej obrany nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie, pre ktorý bolo úlohou odvolacieho súdu posúdiť, či ide o prípustnú novotu v odvolacom konaní, alebo naopak, o neprípustnú odvolaciu novotu.

47. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

48. Vzhľadom na obsah uplatnenej obrany odvolateľa tvoriaceho podstatu podaného odvolania je zrejmé, že námietka výkonu práva (v podobe podanej žaloby) v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ sa netýka procesných podmienok a ani vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu (§ 366 písm. a/ a b/ CSP) a napriek tomu, že odvolateľ odvolaním uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, v ktorom prípade zákonodarca pripúšťa, aby odvolateľ argumentoval novými skutočnosťami a dôkazmi, súčasne ide iba o formálne uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, pretože z podaného odvolania nie je zrejmé, v čom má spočívať predmetný odvolací dôvod.

49. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak iba za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom tejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napríklad vykonanie nezákonne získaného dôkazu alebo vypočutie svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Napriek tomu, že odvolateľ označil v podanom odvolaní aj tento odvolací dôvod, súčasne nešpecifikoval, o aké konkrétne pochybenie a v ktorom procesnom postupe súdu v prejednávanej veci ide a ani z obsahu a znenia predmetného odvolania uvedené nie je možné vyvodiť. Iba samotná skutočnosť, že žalovaný sa v odvolaní prvýkrát začal brániť tým, že žalobca predmetnú žalobu podal v rozpore s dobrými podľa § 3 ods. 1 OZ, neznamená bez ďalšieho inú vadu v konaní, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Preto v súvislosti s uplatnenou novotou v odvolacom konaní nenastal ani zákonom predpokladaný prípad § 366 písm. c) CSP.

50. A napokon nenastal ani prípad pomenovaný v § 366 písm. d) CSP, podľa ktorého prostriedok procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť vtedy, ak ho odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolateľovi nič nebránilo v tom, aby už v priebehu konania, t. j. v konaní vedenom súdom prvej inštancie uplatnil obranu spočívajúcu v tvrdení, že predmetná žaloba predstavuje zo strany žalobcu výkon práva v rozpore s dobrými mravmi za bližšej argumentácie z podaného odvolania vyplývajúcej.

51. Zhodnotiac uvedené potom nenastal ani jeden prípad, pre ktorý by bolo možné v odvolaní uplatnenú novotu zo strany žalovaného posúdiť ako prípustnú odvolaciu novotu a teda odvolanie žalovaného, ktorého jediná námietka spočívala v argumentácii žalovaného o tom, že žalobca si podanou žalobou uplatnil právo v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ, je neprípustnou odvolacou novotou.

52. Pokiaľ odvolateľ v závere odkazuje na § 220 ods. 2 CSP, ktorý určuje základné požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku, z uvedeného nie je zrejmé, či samotným poukazom na § 220 ods. 2 CSP odvolateľ mienil namietkať tiež nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože z odvolania uvedené nevyplýva. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia súdna prax zaraďuje pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktorý odvolaním uplatnený ani nebol. Odvolateľ navyše v predmetnom odvolaní v súvislosti s odkazom na § 220 ods. 2 CSP ani neuviedol, že by v súvislosti s § 220 ods. 2 CSP považoval napadnutý rozsudok za riadne neodôvodnený, pričom úlohou odvolacieho súdu ani nie je domýšľať si ďalšiu argumentáciu odvolateľa, v tomto prípade v súvislosti s tou skutočnosťou, že odvolateľ bez ďalšieho iba odkázal na znenie § 220 ods. 2 CSP.

53. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny v jeho výrokoch I. a II. (§ 387 ods. 1 CSP) a súčasne podľa § 388 CSP zmenil rozsudok vo výroku III. (o trovách konania) tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania na súde prvej inštancie v plnom rozsahu.

54. Pretože žiadna zo strán sporu nebola v odvolacom konaní čo do merita veci úspešná a žalobca bol úspešný iba čo do výroku o trovách konania, v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

55. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa,

osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).